

Élveboncolás

*Lassan meg kell tudnom,
kivel éltem együtt,
magány, fájdalom
lelkem lekopaszítja.*

*Dühöngő őrült tombol,
eszes gazember vizslat,
szentek mennek a tűzbe,
hősök kardjukba dőlnek.*

*Az élveboncoláshoz
hol vannak jó szerszámok?
Milyen az a másik,
kivel magamba látok?*

*Egy-szerelem lovagja,
agyaras, mindig-kész kan,
másokért lobogó tűz,
magakellető gyertya.*

*Lassan meg kell tudnom,
ki élt e kis világban.
Nevemben, nevem nélkül,
ki megy a koporsóba.*

M A G Y A R I L A J O S

Kötések

*Verejtékcsepp smaragdjából,
szegénység-szép ragyogásból,
szerszámforgató kénokból,
vígságot tiporó hű gondokból
ölelést ülő törődésből,
idegdaráló töprengésből,
földből, elmeddült anyaölből,
házzról elhordott cserepekből,
sérvig, halálíg cipelt kőből,
sérvig, halálíg ásott gödörből
az idegenség félelmeiből,
az ismerés döbbenetéből,
a motyogás kényszeréből,
a nagy szavak mámorából,
mámorok nagy szavaiból,
eszmék cifrázkodásából,
a cifraság eszméiből,
a cifraság halálából,
szorongásba elfulladásból,
elfulladás szorongásból,
földből, kőből, félelemből,*

mámorból, józan ébredésből,
anyaölből,
szegénységből, motyogásból,
kinzó gondolattúlhordásból,
végtelen földhöz kötöttségből
röghöz láncoló nagy hűségéből
— megszületnek a kötések.
Ha megszületnek — nem fáj semmi,
csak szólni, beszélni hagyjatok.
Jönnék értem ideges kitartással
apámmal temetett gondolatok,
miktől szabadulni tán jó volt,
míg a lélek kötetlen álmodott,
de amikhez kötődni jó lett,
mióta tudunk igazabb áldozatot.

Az én népem úgy született
a félelem méhében kihordva,
a történelem legelején,
hogy e Világra, Fényre jövén
oktatni kellett minden szépre-jóra,
mint ügyetlen gyermeket — fogni,
óvni, hogy járnai tanuljon,
a mélységek szélén szelíden lefogni,
hogy a mélybe le ne bukjon . . .
Felnőtt már, s azóta itt
legbelül, valahol már ő szól,
nem diktál, nem igazít,
nem kér, nem is parancsol:
suttyog:

Belőlünk vétettél, s aki
belőlünk való, az általunk él,
velünk ujjong, töpreng, lélegzik,
s ha kell — tán velünk vész el.

Nem parancs ez, fiam —
csak magad vállalta kényszer.

Nyári miniatűrök

Súlyos, csatakos ez a nyár
viharokat rejt a méhe —
fölötted is, fölöttem is
villámok hajléka, fészke

Számolja dübörgő szívverésem
egy láthatatlan óra.
Ily zaklatottan ki hinné,
hogy még jó lehet — a jóra.

*

A csend törékeny fészket épít,
mint mart alatt a fecske.
Józan sajnálattal nézem:
hű gondom lakna benne.

De ez a nyár csak kiüzi,
verdes esendőn, csonka szárnyon,
örvények színét megkísértve
— útraengedett ifjúságom.

*

Csak a gond, a gond elven-szülő,
sokasodik kéretlen bennem,
s a józanság, a hű szülő
csitítja csendre — csendben.

Elalszanak lassan a nyárban,
mint kifáradt szerelmesek.
Följük hajolnék kutatón,
de mind rezzen, megremeg.

*

De azért szép ez a nyár —
énnálam jobban tudja célját:
a dolgok kalászatát ő magyarázza,
s ő a kaszáknak acélját

Baktatunk kettesben, mi ketten,
Ő úgy — hogy én leszek vesztés.
Én úgy — hogy mindjobban hiszem,
magamhoz csak e próba vezethet.

*

Allj meg hát emberi csendben,
ne takard, ne óvd magad.
Ha szüksége lesz rád e földnek,
mind megszólal: hívattalak.

Addig büntessetek, kérjétek számon
ezer hibám, tízezernyi bűnöm.
Még hallom, pedig nagyon nehéz,
míg fekszem szögeken, tükön.

